

"মৰমৰ সন্তানসকল – এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰা যে মই আত্মা হওঁ, আত্মা বুলি বুজি প্ৰতিটো কৰ্ম আৰম্ভ কৰা তেতিয়া পিতা স্মৃতিলৈ আহিব, পাপ নহ'ব"

প্ৰশ্ন: কৰ্মাভীত স্থিতি প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে কোনটো পৰিশ্ৰম প্ৰত্যেকেই কৰিব লাগে? কৰ্মাভীত স্থিতিৰ সমীপতাৰ লক্ষণ (চিন) কি?

উত্তৰ: কৰ্মাভীত হ'বৰ কাৰণে স্মৰণৰ বলেৰে নিজৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহক বশ কৰাৰ যত্ন কৰা। অভ্যাস কৰা যে মই নিৰাকাৰ আত্মা নিৰাকাৰ পিতাৰ সন্তান। সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয় যাতে নিৰ্বিকাৰী হৈ যায় তাৰ বাবেই আটাইতকৈ বেছি যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যিমান কৰ্মাভীত অৱস্থাৰ সমীপত আহি থাকিব পাৰি সিমান প্ৰতিটো ইন্দ্ৰিয় শীতল, সুগন্ধিত হৈ যাব। সেই ইন্দ্ৰিয়বোৰৰ পৰা বিকাৰী দুৰ্গন্ধ আতৰি যাব। অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ হৈ থাকিব।

ওঁম শান্তি। শিৱ ভগৱানুৱাচ। এয়াতো সন্তানসকলক কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই যে কাৰ প্ৰতি কয়। সন্তানসকলে জানে- শিৱবাবা জ্ঞানৰ সাগৰ। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। তেওঁ নিশ্চয় আত্মাসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে। সন্তানসকলে জানিছে শিৱবাবাই পঢ়াই আছে। বাবা শব্দৰ পৰা বুজিছে পৰমাত্মাকে বাবা বুলি কোৱা হয়। সকলো মনুষ্য আত্মাই সেই পৰমাত্মাকে পিতা বুলি কয়! বাবা পৰমধামত থাকে। প্ৰথমতে এইটো কথা নিশ্চয় কৰিব লাগে। নিজকে আত্মা জ্ঞান কৰিব লাগে আৰু দৃঢ় নিশ্চয় কৰিব লাগে। পিতাই যিবোৰ শুনাইছে সেইবোৰ আত্মাইহে ধাৰণা কৰে। পৰমাত্মাৰ যি জ্ঞান আছে সেয়া আত্মাইও পোৱা উচিত। যি আকৌ মুখেৰে বৰ্ণনা কৰিব লগা হয়। যি পঢ়া পঢ়া হয় সেয়া আত্মাইহে পঢ়ে। আত্মা ওলাই গ'লে পঢ়া আদিৰ কথা একো গম নাপায়। আত্মাই সংস্কাৰ লৈ যায়, গৈ অন্য শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। গতিকে প্ৰথমে নিজকে আত্মা বুলি দৃঢ় নিশ্চয় কৰিব লাগে। এতিয়া দেহ অভিমান ত্যাগ কৰিব লাগে। আত্মাই শুনে আত্মাই ধাৰণ কৰে। আত্মা শৰীৰত নাথাকিলে শৰীৰ লৰচৰো কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰিছা যে পৰমাত্মাই আমাক আত্মাসকলক জ্ঞান দি আছে। আমি আত্মাইও শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনো আৰু পৰমাত্মাইও শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনাই আছে - এইটো ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায়। দেহলৈহে মনত পৰে। এইটোও জানা যে ভাল আৰু বেয়া সংস্কাৰ আত্মাতে থাকে। মদ্য পান কৰা, ছিঃ ছিঃ কথা কোৱা... এয়াও আত্মাই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰে। আত্মাইহে এই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা ইমান ভূমিকা পালন কৰে। প্ৰথমতে আত্মা অভিমানী নিশ্চয় হ'ব লাগে। পিতাই আত্মাসকলকহে পঢ়ায়। আত্মাই আকৌ এই জ্ঞান লগত লৈ যাব। যেনেকৈ তাত পৰমাত্মা জ্ঞান সহিত থাকে তেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকলেও আকৌ এই জ্ঞান লগত লৈ যাব। মই তোমালোক সন্তানসকলক এই জ্ঞান সহিত লৈ যাওঁ। তোমালোক আত্মাসকল আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব লাগে, তোমালোকৰ ভূমিকা হৈছে নতুন সৃষ্টিত প্ৰালন্ধ ভোগা কৰা। জ্ঞান পাহৰি যোৱা। এই সকলোবোৰ ভালদৰে ধাৰণ কৰিব লাগে। প্ৰথমতে এইটো বহুত দৃঢ় কৰিব লাগে যে মই আত্মা হওঁ, বহুত আছে যিয়ে পাহৰি যায়। নিজৰ সৈতে বহুত যত্ন কৰিব লাগে। বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগিব, যত্ন নকৰিলে জানো হ'ব পাৰিব। বাৰে-বাৰে এই কথাটোৱেই পাহৰি যোৱা কিয়নো এইয়া হৈছে নতুন জ্ঞান। যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি পাহৰি দেহ-অভিমানত আহা তেতিয়া কিবা নহয় কিবা পাপ হয়। দেহী-অভিমানী হ'লে কেতিয়াও পাপ নহ'ব। পাপ খণ্ডন হৈ যাব। তেতিয়া আধা কল্পলৈ কোনো পাপ নহ'ব। গতিকে এইটো নিশ্চয় থাকিব লাগে - আমি আত্মাই পঢ়ো, দেহে নহয়। আগতে শৰীৰধাৰী মনুষ্যৰ মত পাইছিলো, এতিয়া পিতাই শ্ৰীমত দি আছে। এয়া নতুন সৃষ্টিৰ একেবাৰে নতুন জ্ঞান। তোমালোক সকলোৱে নতুন হৈ যাবা, ইয়াত মূৰ্ছিত হোৱাৰ কোনো কথা নাই। অনেকবাৰ তোমালোক পুৰণাৰ পৰা নতুন আৰু নতুনৰ পৰা পুৰণা হৈ আহিছা, সেই কাৰণে ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

আমি আত্মাই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা এই কাম কৰোঁ। অফিচ আদিতো নিজকে আত্মা জ্ঞান কৰি কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰি থাকিলে তেতিয়া শিক্ষা দিওতা পিতা নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহিব। আত্মাইহে পিতাক মনত পেলায়। যদিও আগতেও কৈছিলো যে ভগৱানক স্মৰণ কৰো, কিন্তু নিজকে সাক্ষাৰ জ্ঞান কৰি নিৰাকাৰক স্মৰণ কৰিছিলো। নিজকে নিৰাকাৰ জ্ঞান কৰি নিৰাকাৰক কেতিয়াও স্মৰণ কৰা নাছিলো। এতিয়া তোমালোকে নিজকে নিৰাকাৰ আত্মা জ্ঞান কৰি নিৰাকাৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইয়া অতিকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া কথা। যদিও কোনো কোনোৱে লিখে - মই দুঘণ্টা স্মৃতিত থাকো। কোনোৱে কয় মই সদায় শিৱবাবাৰ স্মৰণ কৰো। কিন্তু সদায় কোনেও স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। যদি স্মৰণ

কৰা তেন্তে আগতেই কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা হৈ যাব। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থাতো বহুত যত্নৰ ফলতহে হয়। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থাত সকলো বিকাৰী কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ হৈ যায়। সত্যযুগত সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয় নিৰ্বিকাৰী হৈ যায়। প্ৰতিটো ইন্দ্ৰিয় সুগন্ধিত হৈ যায়। এতিয়া হৈছে দুৰ্গন্ধযুক্ত ছিঃ ছিঃ অংগ। সত্যযুগৰতো বহুত মৰমলগা মহিমা। তাকেই কোৱাই হয় স্বৰ্গ, নতুন সৃষ্টি, বৈকুণ্ঠ। তাৰ চেহেৰা, মুকুট আদি ইয়াত কোনেও তৈয়াৰ কৰিব নোৱাৰে। যদিও তোমালোকে দেখিও আহা কিন্তু ইয়াত সেইবোৰ বনাব নোৱাৰে। তাত প্ৰকৃতিক (স্বাভাৱিক) সৌন্দৰ্য্য থাকে, গতিকে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল স্মৰণৰ দ্বাৰাই পাৱন হ'ব লাগে। বহুত স্মৃতিৰ যাত্ৰা কৰিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। স্মৰণ কৰি কৰি কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা পালে সকলোবোৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই শীতল হৈ যাব। প্ৰতিটো ইন্দ্ৰিয় বহুত সুগন্ধিত হৈ যাব, কোনো দুৰ্গন্ধ নাথাকিব। এতিয়াতো সকলোবোৰ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই দুৰ্গন্ধযুক্ত। এই শৰীৰ কোনো কামৰ নহয়। তোমালোক আত্মা এতিয়া পবিত্ৰ হৈ আছে। শৰীৰতো হ'ব নোৱাৰে। শৰীৰ তেতিয়াহে পবিত্ৰ হ'ব যেতিয়া তোমালোকে নতুন শৰীৰ পাব। “প্ৰতিটো ইন্দ্ৰিয়ই সুগন্ধিত” এইয়া হৈছে দেৱতাসকলৰ মহিমা। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। পিতা আহিছে গতিকে আনন্দৰ সীমা থাকিব নালাগে।

পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। গীতাৰ শব্দ কিমান স্পষ্ট। পিতাই কৈছেও - যিসকল মোৰ ভক্ত, যি গীতা পঢ়োতা হ'ব, তেওঁলোক কৃষ্ণৰ পূজাৰী নিশ্চয় হ'ব। গতিকে বাবাই কয় - দেৱতাসকলৰ পূজাৰীসকলক শুনাৱ। মানুহে শিৱৰ পূজা কৰে আকৌ কে দিয়ে সৰ্বব্যাপি। গ্লানি কৰিও মন্দিৰলৈ সদায় যায়। শিৱ মন্দিৰলৈ বহুত লোক যায়। বহুত ওখ চিড়ি বগাই ওপৰলৈ যায়, শিৱৰ মন্দিৰ ওপৰত নিৰ্মাণ কৰা হয়। শিৱবাবাইও আহি চিড়িৰ কথা নকয় জানো। তেখেতৰ নাম উচ্চ, নিবাসস্থান উচ্চ। কিমান ওপৰলৈ যায়। বদ্রীনাথ, অমৰনাথ তাত শিৱৰ মন্দিৰ আছে। ওপৰলৈ উঠাওতা হয় সেই বাবে তেওঁৰ মন্দিৰো বহুত উচ্চত নিৰ্মাণ কৰে। ইয়াত গুৰু শিখৰ মন্দিৰো উচ্চ পাহাৰত নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। উচ্চ পিতাই তোমালোকক পঢ়ায়। জগতৰ আন কোনেও নাজানে যে শিৱবাবা আহি পঢ়ায়। তেওঁলোকেতো সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকৰ সন্মুখত লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও আছে। পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনে ক'ব - এইয়া হৈছে তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। এয়া পিতাইহে তোমালোক সন্তানসকলক শুনায়। তোমালোকে কথাও সত্যনাৰায়ণৰ শুনা। তেওঁলোকেতো যিবোৰ অতীত হৈ গৈছে তেওঁলোকৰ কথা শুনায় যে আগতে কি কি হৈছিল। যাক কাহিনী বুলি কোৱা হয়। এই উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাই শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ কাহিনী শুনায়। এই কাহিনীয়ে তোমালোকক বহুত উচ্চ কৰি তোলে। এয়া সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে আৰু বহুতকৈ শুনাৰ লাগে। কাহিনী শুনাবলৈকে তোমালোকে প্ৰদৰ্শনী বা যাদুঘৰ আদি সাজা। 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে ভাৰতেই আছিল, য'ত দেৱী দেৱতাসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। এইয়াই হৈছে সত্য কাহিনী যি অন্য কোনেও শুনাৰ নোৱাৰে। এয়া হৈছে সঁচা কাহিনী যি চৈতন্য বৃক্ষপতি পিতাই বুজায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হোৱাগৈ। ইয়াত পবিত্ৰতা হৈছে মুখ্য। পবিত্ৰ নহ'লে ধাৰণাও নহ'ব। বাঘিনীৰ সিংহিনীৰ গাখীৰৰ বাবে সোণৰ পাত্ৰৰ প্ৰয়োজন, তেতিয়াহে ধাৰণা হ'ব। এয়া কান বাচনৰ দৰে নহয় জানো। এয়া সোণৰ পাত্ৰ হ'ব লাগে। এতিয়া শিলৰ দৰে হৈছে। সোণৰ হ'লেহে ধাৰণা হ'ব। বহুত মনোযোগেৰে শুনি ধাৰণ কৰিব লাগে। কাহিনীতো সহজ, যিবোৰ গীতাত লিখা আছে। তেওঁলোকে কাহিনী শুনাই ধন উপাৰ্জন কৰে। শুনোতাসকলৰ পৰা তেওঁলোকৰ উপাৰ্জন হৈ যায়। ইয়াতো তোমালোকৰো উপাৰ্জন হয়। দুয়োটা উপাৰ্জন চলি থাকে। দুয়োটা ব্যৱসায়। পঢ়াইও। এনেকৈ কয়- মনমনাভৱ, পবিত্ৰ হোৱা। এনেকৈ আৰু অন্য কোনেও নকয়, মনমনাভৱ হৈও নাথাকে। ইয়াত কোনো মনুষ্যই পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে কিয়নো ব্ৰষ্টাচাৰৰ পৰা জন্মিছে। ৰাৱণ ৰাজ্য কলিযুগৰ অন্তিমলৈকে চলে। ইয়াতেই পবিত্ৰ হ'ব লাগে। পবিত্ৰ বুলি দেৱতাসকলক কোৱা হয়, মনুষ্যক নহয়। সন্ন্যাসীসকলো মনুষ্যই হয়, তেওঁলোকৰ হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ ধৰ্ম। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। ভাৰতত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ ৰাজ্য চলিছিল। নিবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলৰ লগত তোমালোকৰ কোনো সংযোগ নাই। ইয়াত স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়ো পবিত্ৰ হ'ব লাগে। দুয়োটা চকা (জ্ঞানত) চলিলে থিকেই, নহ'লে কাজিয়া হয়। পবিত্ৰতাৰ বাবেই কাজিয়া হয়। অন্য সংসংগত পবিত্ৰতাৰ বাবে কাজিয়া হোৱাৰ কথা শুনা নাই। এবাৰেই যেতিয়া পিতা আহে তেতিয়া কাজিয়া হয়। কিন্তু সাধু সন্ন্যাসীসকলে জানো কেতিয়াবা কয় যে অৱলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হ'ব। ইয়াত কন্যাসকলে মিনতি কৰে বাবা আমাক ৰক্ষা কৰক। পিতাইও সোধে নাওঁততো নোহোৱা? কিয়নো কাম মহাশত্ৰু হয়। একেবাৰে বাগৰি পৰে। এই কাম বিকাৰে সকলোকে মূল্যহীন কৰিলে। পিতাই কয় - 63 জন্ম তোমালোক বৈশ্যালয়ত থাকা, এতিয়া পাৱন হৈ শিৱালয়লৈ যাব লাগে। এই এটা জন্ম পবিত্ৰ হোৱা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া শিৱালায় স্বৰ্গলৈ যাব পাৰিবা। তথাপিও কাম বিকাৰ কিমান বলবান। কিমান হায়ৰাণ কৰে, আকৰ্ষণ কৰে। আকৰ্ষণ নাইকিয়া কৰিব লাগে। যিহেতু উভতি যাব লাগিব গতিকে পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। শিক্ষক জানো বহি থাকিব। পঢ়া অলপ সময় চলিব। পিতাই কৈ দিয়ে। এইখন মোৰ ৰথ হয়। ৰথৰ আয়ুসৰ কথা আছে। পিতাই কয় - মইতো অমৰ, মোৰ নামেই হৈছে অমৰনাথ। পুনৰ্জন্ম ৰহিত হোৱাৰ বাবে অমৰনাথ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকক আধা কল্পৰ বাবে অমৰ কৰি তোলে।

তথাপিও তোমালোকে পুনৰ্জন্ম লোৱা। গতিকে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল ওপৰলৈ যাব লাগে। মুখ সেইফালে, ভৰি এইফালে কৰিব লাগে। আকৌ এইফালে মুখ কিয় কৰিব লাগে। এনেকৈ কয় - বাবা পাহৰি গ'লো মুখ এইফালে হৈ গ'ল। গতিকে ওলোটাই হৈ পৰে।

তোমালোকে পিতাক পাহৰি দেহ-অভিমানী হ'লে ওলোটাই হৈ যোৱা। পিতাই সকলোবোৰ শুনায়। পিতাৰ পৰা একো খুজিব নালাগে যে বল দিয়ক, শক্তি দিয়ক। পিতাইতো পথ প্ৰদৰ্শন কৰে - যোগ বলেৰে এনেকুৱা হ'ব লাগে। তোমালোক যোগ বলেৰে ইমান ধনবান হোৱা যে 21 জন্ম কেতিয়াও কাৰো পৰা খোজাৰ প্ৰয়োজন নহয়। পিতাৰ পৰা তোমালোকে ইমানেই লোৱা। বুজি পোৱা যে পিতাইতো যথেষ্ট উপাৰ্জন কৰোৱায়, এনেকৈ কয় যে যি লাগে সকলোবোৰ লৈ লোৱা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। আকৌ যি লাগে সেয়া লৈ লোৱা। পুৰা নপঢ়িলে প্ৰজাত গুছি যাবা। প্ৰজাও নিশ্চয় তৈয়াৰ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ যাদুঘৰ আগলৈ বহুত হৈ যাব আৰু তোমালোকে বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ হল (কোঠালি) পাবা, কলেজ পাবা য'ত তোমালোকে সেৱা কৰিবা। বিয়া আদিৰ কাৰণে যি হল বনায়, সেয়াও তোমালোকে নিশ্চয় পাবা। তোমালোকে বুজাবা শিৱ ভগৱানুবাচ, মই তোমালোকক এনেকুৱা পবিত্ৰ কৰি তোলা, তেতিয়া নিমিওই হল দি দিব। কোৱা ভগৱানুবাচ- কাম মহাশত্ৰু, যাৰ পৰা দুখ পাইছা। এতিয়া পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। তোমালোকে হল পাই থাকিবা। পিছলৈ কোৱা হ'ব - টু লেট (বহুত দেৰি হ'ল)। পিতাই কয় - মই জানো বিনামূলীয়াকৈ ল'ম যাৰ বাবে আকৌ ভৰপূৰ কৰি দিব লাগিব। সন্তানসকলৰ এটি-এটি পইচাৰে পুখুৰী তৈয়াৰ হয়। বাকী সকলোৰে মাটিত মিলি যাব। পিতা ডাঙৰ বন্ধকি মহাজনো হয়। সোণাৰী, ধোবী, কলাকাৰো হয়। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাই যি সত্য কাহিনী শুনায়, সেয়া মনোযোগেৰে শুনিব আৰু ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰা একোৱেই বিচাৰিব নালাগে। 21 জন্মৰ বাবে নিজৰ উপাৰ্জন জমা কৰিব লাগে।

(2) ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব, গতিকে যোগবলেৰে শৰীৰৰ আকৰ্ষণ সমাপ্ত কৰা। কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহক শীতল কৰি তুলিব লাগে। এই দেহৰ ভাৱ ত্যাগ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: স্বৰ্গমানৰ আসনত স্থিত হৈ সকলো পৰিস্থিতি অতিক্ৰম কৰোঁতা সদায় বিজয়ী হোৱা
সদায় নিজৰ এইটো স্ব-মানৰ আসনত স্থিত হৈ থাকা যে মই বিজয়ী ৰত্ন হওঁ, মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ -
তেতিয়া যেনেকুৱা আসন তেনেকুৱা লক্ষণ আহি যায়। যেনেকুৱাই পৰিস্থিতি নাহক চেকেণ্ডত নিজৰ
এইখন আসনত স্থিত হৈ যোৱা। আসনধাৰীসকলৰহে হুকুম মনা হয়। আসনত স্থিত হৈ থাকিলে বিজয়ী হৈ
যাবা। সংগম যুগ হৈছেই সদায় বিজয়ী হোৱা যুগ, এই যুগৰ বৰদান প্ৰাপ্ত আছে, গতিকে বৰদানী হৈ বিজয়ী
হোৱা।

স্লোগান: সকলো আসক্তিৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰোঁতাজনেই হৈছে শিৱ শক্তি পাওৱ সেনা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!